

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. május 31. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt az I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 3.B.347/2011/136. számú ítéletét az I. r. vádlottra tekintetében helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az I. r. vádlottat a Székesfehérvári Törvényszék a 2016. november 21. napján kihirdetett 3.B.347/2011/136. számú ítéletével bűnösnek mondta ki 1 rendbeli, folytatólagosan és társtettesként elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés], 1 rendbeli, társtettesként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntetében [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés és (4) bekezdés b) pont]. Ezért őt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is.

A II. r. vádlott bűnösségét 1 rendbeli, folytatólagosan, társtettesként elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés] és 1 rendbeli társtettesként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntetében [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b) pontja] állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 1 év 5 hónap szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani. Esetében is rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

A Székesfehérvári Törvényszék rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. r. vádlott és védője jelentett be fellebbezést a kiszabott büntetés enyhítése végett.

Az elsőfokú ítélet a II. r. vádlott vonatkozásában 2016. november 24. napján jogerőre emelkedett. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.55/2017/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta az I. r. vádlott vonatkozásában. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat megfelelően értékelte. Kellő alapossággal indokolta meg, hogy mely bizonyítékokat fogadott el, és azt is, hogy melyeket és miért utasított el. Megindokolta, hogy miért nem fogadta el a vádlottak előadását a ország1-ből behozott gépjárművek vonatkozásában. Helytálló indokolással alapította a tényállást a gépkocsik vonatkozásában a könyvszakértői véleményre, a tanúk vallomására és az egyéb okirati bizonyítékokra is.

A megállapított tényállás az ügyészi álláspont szerint helytálló, az I. r. vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, és helyes a cselekmény jogi minősítése.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket és a kiszabott büntetés is megfelelő, melynek enyhítésére a cselekmény súlyát figyelembe véve, az ügyészi álláspont szerint lehetőség nincs.

Az I. r. vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen arra hivatkozott, hogy a rendelkezésre álló iratokból egyértelműen megállapítható, hogy a gépkocsik túlnyomó részét nem a Kft1hozta be, a 319 db gépkocsinak mindössze 20-30 % róható csak a vádlottak terhére.

A gépjárművek behozatalához szükséges okiratokat, az azokon szereplő aláírásokat az eljárás során fel nem derített személyek meghamisították, a felhasznált bélyegzők is hamisak voltak. Azt hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott nevével mások éltek vissza, így a vádiratban szereplő valamennyi gépkocsi behozatala a vádlottak terhére nem róható.

E körben arra is utalt, hogy az I.r. vádlott az eljárás során mindvégig tagadta, hogy a Franciaországból gépjárművek behozatalára került volna sor, és ezt nem csak a vádlott társa, hanem a meghallgatott tanúk is alátámasztották. Kiemelte a védő azt is, hogy voltak olyan tanúk, - köztük tanúl is - akik tagadták, hogy a vádlottakkal kapcsolatban álltak volna és azt is, hogy a gépjárművek behozatalában részt vettek.

Álláspontja szerint e tanúk vallomását nagyobb súllyal kellene figyelembe venni és a vádlottak vallomását elfogadva, a behozott gépjárművek számának csökkentésével kell a tényállást megállapítani.

Hangsúlyozta, hogy immár 10 év telt el a cselekmény elkövetése óta, ezt a jelentős időmúlást - amely a vádlottaknak egyáltalán nem róható fel - pedig a büntetés kiszabásakor kell jelentős súllyal értékelni.

Ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és elsődlegesen a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését, másodlagosan pedig a büntetés mértékének jelentős enyhítését indítványozta.

Az I. r. vádlott a nyilvános ülésen elhangzott felszólalásában csatlakozott a védőjéhez. Kiemelte, hogy több alkalommal tettek indítványt az eljárás során arra, hogy a cég anyagi helyzetét alaposan vizsgáltsák át, ám erre nem került sor. Ez pedig alátámasztotta volna, hogy ennyi gépkocsi behozatalára anyagi lehetőségük nem volt. Hangsúlyozta, hogy a vád tárgyává tett gépkocsik töredékének behozatalában vett részt, így a vallomásának elfogadásával kérte a tényállás megállapítását.

Kiemelte, hogy ő és az édesanyja is súlyos beteg, az anyja ápolását ő és a testvére látja el, így személyére a család működéséhez feltétlenül szükség van.

A betegsége igazolására csatolta a Bt1 2015. augusztus 25. napján, illetve 2016. szeptember 28. napján kelt orvosi iratát, a Kórház1 2004. május 13-án kelt járó beteg szakellátási lapját, valamint édesanyja betegségével kapcsolatban a Kórház1 2016. október 11., november 9. és november 29. napján, kelt járóbeteg szakellátási lapot, és a 2016. szeptember 29. napján kelt zárójelentést.

Az I. r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítélető Tábla a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét a Be. 349. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt az I.r. vádlottat érintően bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat túlnyomórészt betartotta.

Tévesen járt el azonban, amikor 2014. január 15-én a 69. számú jegyzőkönyvben rögzítettek szerint a három hónapos tárgyalási időköz eltelte miatt ismételte meg a Be. 287.§ (4) bekezdése alapján a tárgyalást.

A Be. 554/B.§ e./ pontja később pedig az f./ pontja szerint ugyanis az ügy a vádirat benyújtásakor kiemelt ügynek minősült, azonban a Be. 554/B.§ f./ pontját a 2013. évi CXII törvény 3.§ e./ pontja hatályon kívül helyezte, így az ügy 2013. szeptember 1. napjától már nem tartozott a kiemelt ügyek közé, a három hónapos határidő eltelte miatt az ismétlésre tehát nem volt szükséges.

Ezzel szemben törvényes volt a tárgyalás megismétlése a tárgyalás anyagának ismertetésével a 2015. március 9-én, 2015. szeptember 14-én, 2016. február 25-én és 2016. június 27-én a tanács összetételében bekövetkezett változásokra tekintettel.

Az eljárás során ugyanis a tanács elnöke személyében háromszor, az ülnök személyében pedig kétszer történt változás, amely a tárgyalás megismétlését eredményezte, melyre a Be. 287. § (4) bekezdése szerint került sor.

Ugyancsak törvényesen, a Be. 296. § (1) bekezdés d) pontja alapján került sor ügyészi indítványra az írásbeli tanúvallomások felolvasására is

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nemcsak az ügyészség által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem helyt adott a vádlotti és védői indítványoknak is.

Így II. r. vádlott védőjének indítványára került sor a NAV megkeresésére a Kft1-nél 2006., 2007. és 2008. év júniusáig terjedő időszakra végzett utólagos áfa-vizsgálat eredményeként meghozott határozat beszerzése végett.

Az I. r. vádlott védőjének indítványára szerezte be az elsőfokú bíróság tanú2-től és tanú3-tól azokat a számlákat, amelyek a regisztrációs adó intézésével álltak kapcsolatban, ezen túlmenően pedig tanú3 esetében sor került a megbízási szerződés csatolására is.

A bíróság hivatalból szerezte be a számú megbízólevél alapján lefolytatott felszámolás miatti tevékenység záróvizsgálati határozatát a Kft1-re vonatkozóan.

Törvényesen tette tárgyalás anyagává az elsőfokú bíróság a nyomozati szakban készült könyvszakértői véleményt is.

Az elsőfokú bíróság az ügy elbírálásához szükséges valamennyi releváns bizonyítékot beszerezte, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is helyesen következtetett.

A megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írtaktól, azonban az iratok tartalma és a másodfokú nyilvános ülésen csatolt iratok alapján kisebb kiegészítésre szorul a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írtaknak megfelelően az alábbiak szerint:

- Az elsőfokú ítélet 3. és 4. oldalán a vádlott korábbi büntetéseinek megjelöléséből a mentesülésre vonatkozó megjegyzéseket.

- A Székesfehérvári Járásbíróság 3.B.1262/2011. számú ítélete vonatkozásában megállapítja, hogy a Székesfehérvári Törvényszék Bf.77/2016. számú határozatával 2017. május 18. napján jogerőre emelkedett.
 - Kiegészíti az I. r. vádlott személyi körülményeit azzal, hogy gerincbetegség miatt rendszeres kezelés alatt áll.
- Az elsőfokú ítélet 5. oldal 3. bekezdés utolsó mondatának helyében az alábbiakat illeszti:
- „Az I. r. és a II. r. vádlott egyaránt ügyvezetője lett a megalakult Kft1-nek.
Ezt a tény a II. r. vádlott vonatkozásában a cégbíróság 2007. július 1. napjával be is jegyezte.
Az I. r. vádlott vonatkozásában azonban a cégbírósági bejegyzésre a
.... számú, 2009. július 31-én kelt kijavító végzés alapján csak 2009. július 31-én került sor.
Ez a tény azonban az I. r. vádlott tényleges ügyvezetői tisztségét és ekkénti működésének
jogszerűségét nem érintette.”
- Az elsőfokú ítélet 6. oldalán a táblázat előtti utolsó mondat elé a következő szövegrészt illeszti:
„Kft1 2007. évben még negyedéves áfa-bevalló volt.
Mivel az áfa-fizetési kötelezettsége a 2007. január 1. és 2007. szeptember 30. napja közötti
bevallási időszakban meghaladta az 1.000.000 forintot, 2007. IV. negyedévéől havi áfa-
bevallásra kellett volna áttérnie. (könyvszakértői vélemény 119. oldal)”
 - Az elsőfokú ítélet 44. oldal II. pontja elé az 57. oldal 7. bekezdését átemeli azzal, hogy az
adóhiány összege helyesen 496.287.000 forint.
E határozat 2011. november 4-én jogerőre emelkedett.”

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás már hiánytalan, minden tekintetben megfelel a rendelkezésre álló bizonyítékoknak, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése vonatkozásában megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi feltárt bizonyítékot értékelési körébe vont, és indokolási kötelezettségének is a szükséges mértékben eleget tett.

Az elsőfokú bíróság részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, milyen körben fogadott el, és melyeket milyen okból vetett el.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan alapította a tényállást az I. r. és a II. r. vádlott részbeni beismerő vallomásra azon gépkocsik vonatkozásában, amelyek esetében e vallomásokat egyéb bizonyítékok - így tanúk vallomásai, okirati bizonyítékok - is alátámasztották.

Helytállóan róta a vádlottak terhére az elsőfokú bíróság azokat a cselekményeket is, amelyek esetében a vádlottak tagadták a gépjármű behozatalát ország1-ből és értékesítését ország2-ben, azonban tanúvallomások vagy számlák, illetve más okirati bizonyítékok cáfolták ezt a vádlotti előadást.

A meghallgatott tanúk közül kiemelt jelentőséggel bírt tanú2 és tanú3 vallomása, akik vámügyintézőként a behozott gépjárművek regisztrációs adóját intézték, és többnyire az I. r. vádlottal, illetve Kft1 nevében meghatalmazással eljáró más személyekkel álltak kapcsolatban.

E tanúk nyilatkoztak arra vonatkozóan is, hogy a vámügyintézésrel kapcsolatos számla is döntő többségében I. r. vádlotthoz került.

Az elsőfokú ítélet a 47. oldalától kezdődően az 51. oldal közepéig terjedően tartalmazza azon gazdasági társaságok ügyvezetőinek és alkalmazottainak vallomását, amelyek alapján helytállóan állapította meg a Székesfehérvári Törvényszék, hogy az Kft1 külföldről behozott gépkocsik bizományosi értékesítésével és ehhez kapcsolódó hitelügyintézésrel bízta meg a Bt2-t, Kft2-t, Kft3-t, Kft4-t, Kft5-t, a Kft6-t, Kft7-t, Kft8-t, Kft9-t, Bt3-t, Kft10-t és azt is, hogy ennek során a bizományosi autókereskedések döntően az I. r. vádlottal álltak napi, szoros kapcsolatban.

Csak tanú4 és tanú5 - Kft3 részéről - nyilatkoztak úgy, hogy az értékesítések alkalmával a II. r. vádlott is eljárta náluk, míg tanú6 arról számolt be a bíróságnak, hogy Kft1 nevében 75%-ban nem az I. r. vádlott, hanem más személyek vittek be meghatalmazással eljárva gépkocsikat értékesítés végett.

Az elsőfokú ítélet 52. oldalán és az 53. oldal 1. bekezdésében felsorolt tanúk egybehangzóan arról számoltak be, hogy a gépkocsikat autókereskedésekben vásárolták meg, és ennek során egyáltalán nem találkoztak sem I. r., sem II. r. vádlottakkal.

Az elsőfokú ítélet 51. oldal utolsó bekezdésében feltüntetett tanúk az előadásuk szerint pedig I. r. vádlottól vásárolták meg a gépjárműveket.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan vetette el I. r. vádlott adósságtörlesztés miatti fiktív számla, illetve biankó adásvételi szerződések kiállítására vonatkozó védekezését, hiszen a meghallgatott cégek ügyvezetői és alkalmazottai közül egyetlen egy sem támasztotta alá ezt az állítását és azt az eljárás során feltárt egyéb bizonyítékok sem erősítették meg.

I. r. vádlottnak a gépkocsik számát illetően eltérő és ellentmondásos vallomásai egyébként is a fenti védekezést hiteltelenné és kétségessé tették még akkor is, ha II. r. vádlott az I. r. vádlott eladósodásának tényét megerősítette azzal, hogy erről az I. r. vádlottól szerzett tudomást.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az ítéleti tényállásban csak azokat a gépkocsikat tüntette fel, amelyek vonatkozásában vádlotti vallomások vagy tanúvallomások, ezen túlmenően számlák, illetve könyvelési iratok álltak rendelkezésre, míg a többi gépjármű vonatkozásában a vádlottak felelősségét nem állapította meg arra hivatkozva, hogy a vádlotti tagadással szemben e gépkocsik behozatalát konkrét bizonyítékok nem támasztják alá.

Hasonlóképpen egyetértett a másodfokú bíróság az ország1-ből behozott gépkocsik vonatkozásában azzal az elsőfokú bírósági állásponttal is, hogy mindazokban az esetekben, amelyekben az I. r. vádlott által kiállított számla (93. sorszámú gépkocsi), illetve bank1-nél I. r. vádlott által elismert és valós pénzmozgás volt megállapítható, azt a vádlottak terhére meg is állapította az ország1-ből származó gépkocsik vonatkozásában a vádlotti tagadással szemben.

A könyvszakértő az adó alapját és az adó mértékét a kibocsátott számlák, a tanúvallomások, a gépjármű-nyilvántartás adatai alapján helytállóan állapította meg, mely megállapításait az eljárás során támadás egyik oldalról sem érte.

A II. tényállási pont vonatkozásában az I. r. vádlott nem tagadta, hogy Kft1 a vádbeli időszakban könyvelést egyáltalán nem folytatott és azt sem, hogy könyvelője sem volt. Elismerte I. r. vádlott, hogy a bizonylatokat teljes körűen nem őrizte meg, és nem vitatta a könyvszakértőnek azokat a

szakvéleményben rögzített megállapításait sem, mely szerint a 2000. évi C. törvény 168. §, illetve 169. §-ában írt előírásokat sem tartotta be.

Az elsőfokú bíróság mindezek, valamint a könyvszakértői vélemény alapján helytállóan és megalapozottan rögzítette, hogy a vádlottak a fenti magatartásukkal Kft1 vagyoni helyzetének és gazdálkodásának ellenőrzését megghiúsították.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta az I. r. vádlott terhére rótt bűncselekmények elkövetését.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést I. r. vádlott bűnösségére mindkét vádpont vonatkozásában, és a cselekmények minősítése is törvényes.

Az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a cselekmény elkövetésének idején hatályos Btk. rendelkezéseit.

A Btk. 2. §-ának alkalmazásával kapcsolatosan az elsőfokú ítélet 55. oldal 5. bekezdésében kifejtettek minden tekintetben helytállóak.

Ugyancsak egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 55. oldal 4. bekezdésében írt okfejtéssel is.

Az alapító okirat és a cégkivonat adatai szerint ugyanis I. r. vádlott is ügyvezetője volt a Kft.-nek 2007. július 31. napjától.

Az a tény, hogy az e tárgyban született kijavító végzés szerint a cégiratokba ezt csak 2009. júliusban jegyezték be, az ügyvezetői tisztség betöltésének tényét nem befolyásolta.

Az I. r. vádlott ezen felül a tanúk többségének nyilatkozata szerint ténylegesen is a Kft.-t irányító személy volt, hiszen az ügyleteket ő bonyolította, a vételárat is döntően ő vette át, így helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a terhére az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntettét, melyet az 1978. évi IV. törvény 20. § (2) bekezdés szerint társtettesként követett el.

Az I. r. vádlottnak, mint ügyvezetőnek tisztában kellett lennie az ügyvezető kötelezettségeivel, így azzal is, hogy adóbevallást kell készíteniük, illetve a 2007. évi teljesítmény után tudnia kellett azt is, hogy a Kft. havi áfa-bevalló volt és adófizetési kötelezettség terheli.

Ezen kötelezettségei alól akkor sem mentesülhet, ha a Kft működtetése során nem járt el körültekintően, mert az esetleges visszaélésekkel számolnia kellett.

Törvényesen került sor az I. r. vádlott bűnösségének megállapítására az 1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő számvitel rendjének megsértése büntetőben, ugyancsak társtettesként.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket túlnyomó részt helyesen sorolta fel és helyesen is értékelte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a súlyosító körülmények közül ugyanakkor mellőzendő, hogy több büntetőeljárás hatálya alatt állva követte el a cselekményeket, mivel ez a megállapítás kizárólag az elsőfokú ítélet 4. pontja alatti elítélés vonatkozásában állapítható meg.

Mellőzendő a súlyosító körülmények közül az 56/2007 Kollégiumi véleményben írtak szerint a

halmazat is, ugyanakkor további súlyosító körülményként kell értékelni, hogy I. r. vádlott a cselekmény lebonyolításában - a gépjárművek behozatalában és értékesítésében - irányító szerepet töltött be.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az enyhítő és súlyosító körülményeket.

Kellő súllyal vette figyelembe az igen jelentős időmúlást, amely az európai bíróságok több határozatában kifejtett érvelés szerint a büntetés kiszabásakor nyerhet kompenzálást.

A 2/2017. AB határozatban foglaltak szerint különbséget kell tenni az időmúlás és az eljárás elhúzódása között.

Ez utóbbi ugyanis kizárólag a hatóság mulasztása okán állapítható meg.

A vádlott meggyanúsítására 2009. augusztus 4. napján került sor, így az eljárás elhúzódását is ettől az időponttól kell számolni, és figyelembe kell venni a többszörös átszignálás tényét is.

A büntetés törvényi minimumban történő meghatározása nyilvánvalóan ezzel magyarázható.

Az elsőfokú bíróság az elkövetett cselekmény tárgyi súlyához igazodó büntetést szabott ki a vádlottal szemben, melynek enyhítésére a vádlott eddigi életvitelét és a vele szemben folyamatban lévő eljárásokat is figyelembe véve a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget.

Ezzel kapcsolatosan azonban hangsúlyozza az ítélőtábla, hogy további enyhítésnek azért nincs helye, mert a cselekmény elkövetésére felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt került sor, így a szabadságvesztés felfüggesztése az 1978. évi IV. törvény 91. § c) pontja alapján kizárt.

Tévedett ugyanakkor, amikor megállapította, hogy a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajthatósága 2010. április 24. napjával megszűnt.

A 2013. évi CCXL. törvény 28. § (1) bekezdés d) pontja alapján a szabadságvesztés végrehajthatósága öt évet el nem érő büntetés esetében öt év elteltével évül el, a 29. § (1) bekezdése alapján pedig, ha a büntetést felfüggesztik, akkor az elévülés a próbaidő leteltének a napjával kezdődik. Ennek alapján a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajthatóság 2015. április 24. napjával évült el. (4/2006 BJE)

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét I. r. vádlott vonatkozásában a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2017. május 31.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

. Halász Irén sk.
előadó bíró

. Fülöp Ágnes sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 3.B.347/2011/136. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.40/2017/8. számú végzése folytán 2017. május 31. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2017. május 31.

. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea
tisztviselő